

เพ็ญมาเมื่อจบลง

ป

ว 54619

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุดสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

๖.-

อภินันทนาการ

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ร.๕ นครราชสีมา

จาก

องค์การการค้าของครูสภา

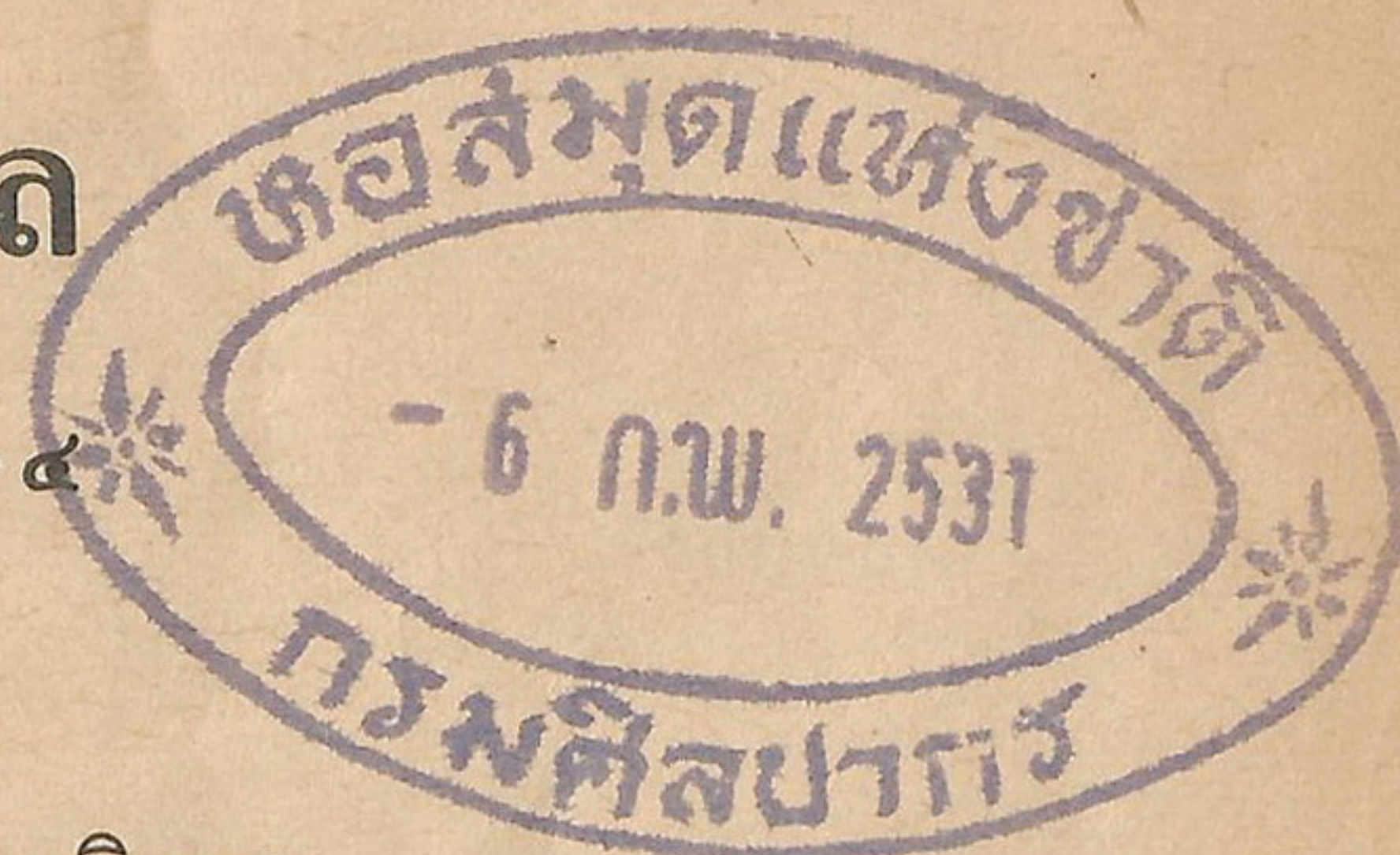
หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
เรื่อง

เที่ยวเมืองอุบล

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๕

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๕,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๖

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๖.๐๐ บาท
(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การการค้าของครูสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

เลขห้อง 201

เลขหมู่

๗

๖546๙

เลขทะเบียน ๔๖.31๖. 2658

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการและสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ได้ร่วมกันจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เที้ยวเมืองอุบล สำหรับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๔ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๒๕

(นายบรรจง ชุตกุลชาติ)

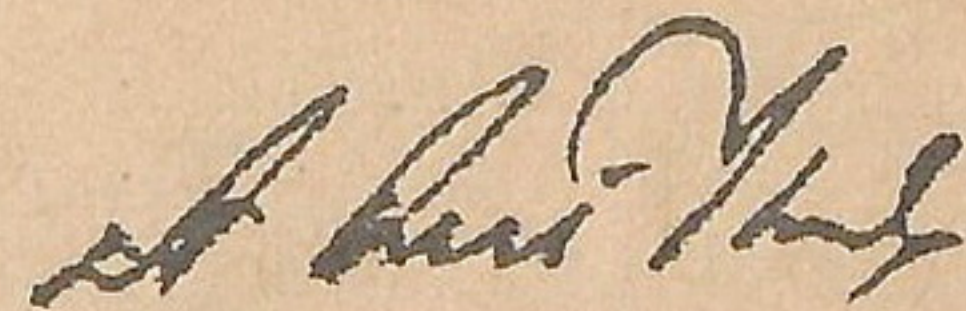
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

“เที่ยวเมืองอุบล” เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี จัดทำขึ้น ตามโครงการของ กรมวิชาการที่มอบให้ท้องถิ่นจัดทำสื่อการเรียนเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน ในท้องถิ่น ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ และกระทรวงศึกษาธิการ มอบหมายนายสมพงษ์ พลະสุรย์ เป็นผู้ตรวจ

หนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนผูกเรื่องให้มีตัวละครดำเนินเรื่อง สมมติให้ครู โรงเรียนบ้านฟ้าห่วน อำเภอศรีเมืองใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี นำคณะนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ ไปทัศนศึกษายังอำเภอต่าง ๆ ภายในจังหวัด หลังจาก การสอบปลายปีเสร็จแล้ว เพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้จากสิ่งที่ได้พบเห็น ในการ ดำเนินเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนได้แทรกความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน เกี่ยวกับเรื่อง จังหวัด เป็นต้นว่า สภาพภูมิประเทศ อาชีพ การคมนาคมภายในจังหวัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ สถานที่ท่องเที่ยว และประวัติบุคคลสำคัญของจังหวัด ซึ่ง กรมวิชาการคาดว่าจะประโยชน์ต่อการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ ได้เป็นอย่างดี และช่วยเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ตามเจตนารมณ์ของการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมอีกด้วย

กรมวิชาการ ขอขอบคุณผู้ร่วมจัดทำไว้ ณ ที่นี้

(นายประโมทย์ ไชยกิจ)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมวิชาการ

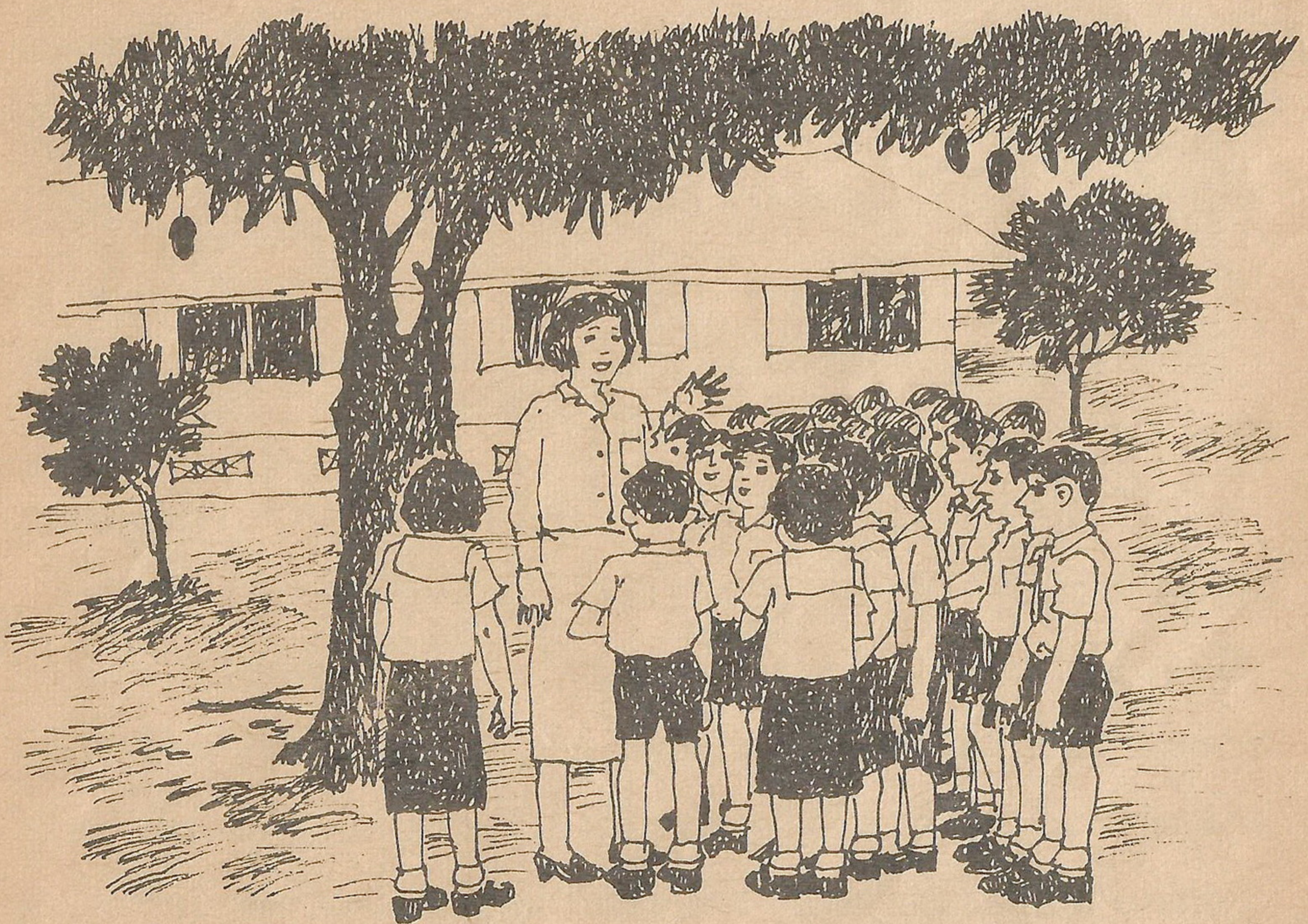
๑๓ ธันวาคม ๒๕๒๕

สารบัญ

	หน้า
โรงเรียนบ้านฟ้าห่วน	๑
เขื่อนและแก่ง	๗
วัด	๑๑
บุคคลสำคัญ	๒๐
กลับบ้านฟ้าห่วน	๒๕

โรงเรียนบ้านฟ้าห่วน

โรงเรียนบ้านฟ้าห่วน อำเภอศรีเมืองใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี
สอบปลายปีเสร็จแล้ว ครูวาสนาได้เรียกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มาประชุมกันใต้ต้นมะม่วงริมสนามหญ้า

“นักเรียนทั้งหลาย พวกเราสอบเสร็จแล้ว ครูตั้งใจว่าจะพาไปทัศนศึกษาอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดอุบลราชธานี ใครอยากไปบ้าง”

“ผมครับ หนูค่ะ” นักเรียนตอบพร้อมกันยกมือ

“ดีแล้ว” ครูวาสนาพูดขึ้น “การไปทัศนศึกษาจะทำให้เราได้รับความรู้ ได้พบเห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ โดยเฉพาะเมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมา คุณครูใหญ่ของเราก็ได้พูดว่า นักเรียนควรจะได้เรียนรู้ท้องถิ่นของตนเองให้มาก เพราะท้องถิ่นของเราเป็นถิ่นเกิด เราได้อยู่อาศัยเปรียบเหมือนอ้อมอกของพ่อแม่ที่ให้ความรักความอบอุ่น และความปลอดภัยแก่เรา เราจึงควรสนใจท้องถิ่นของเราให้มาก ๆ ก่อนที่จะเรียนรู้ท้องถิ่นอื่น”

“ได้ยินว่าแก่งสะพือสวยงามมาก หนูอยากไปเที่ยวจัง” ก้อนคำพูด

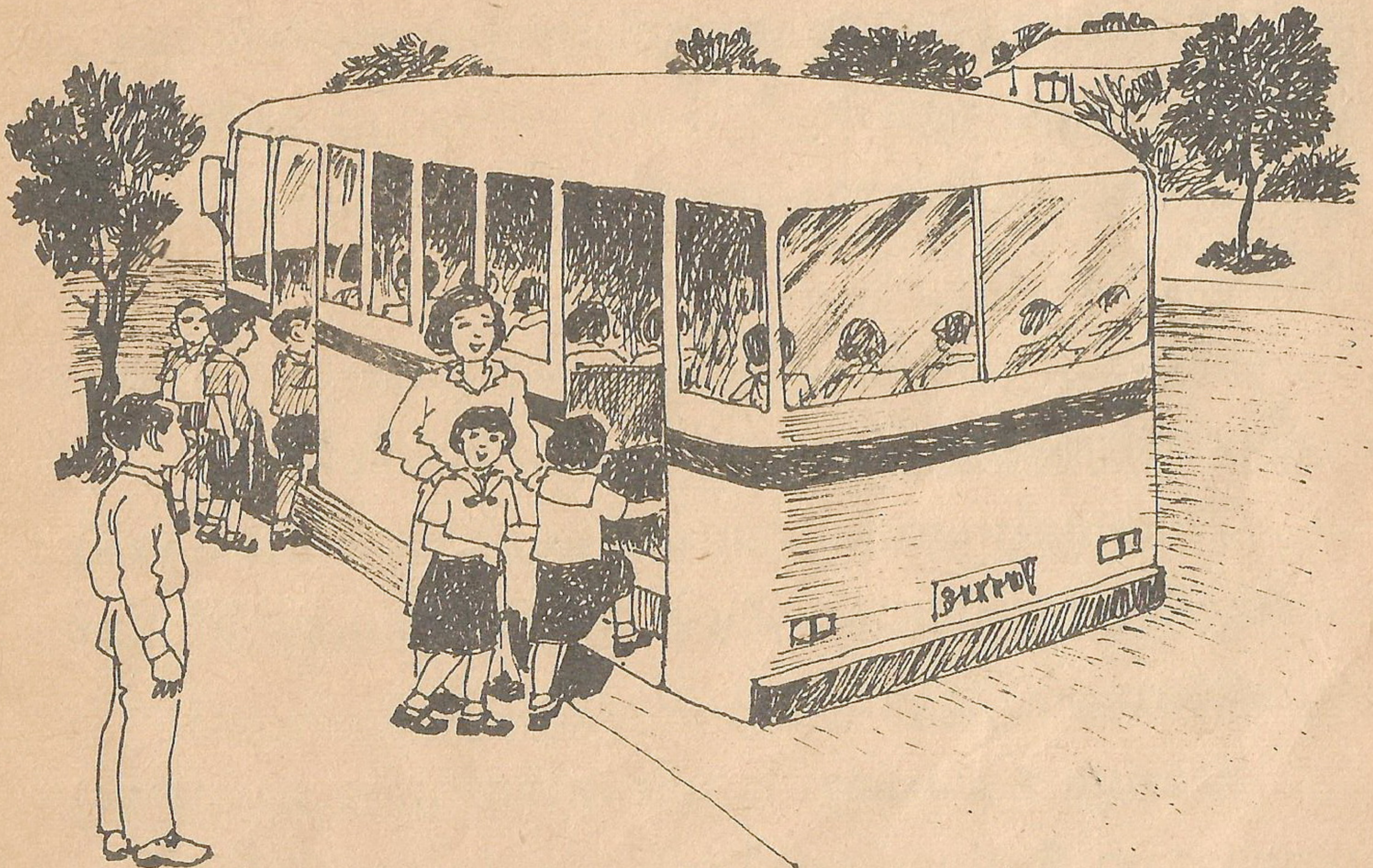
“สวยชีก้อนคำ นอกจากแก่งสะพือแล้ว เรายังจะได้เห็นสถานที่สำคัญที่น่าเรียนรู้อีกหลายแห่ง ถ้าเช่นนั้นหมายความว่า นักเรียนทุกคนตกลงไปทัศนศึกษาใช่ไหมคะ” ครูวาสนาถามต่อ

“ตกลงค่ะ ตกลงครับ” บุญเพ็ง คำทอง มณี สีลา สายพิน ทศนี้ และเพื่อน ๆ ตอบ

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้น ให้นักเรียนกลับบ้านไปขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่ ส่วนครูก็ไปขออนุญาตครูใหญ่ และแจ้งให้ครูคนอื่น ๆ ทราบเพื่อจะได้เดินทางไปอำนวยความสะดวก และให้ความคุ้มครองแก่พวกเธอ และพวกเธอควรเตรียมสมุด ดินสอ เพื่อจดบันทึกสิ่งที่พบเห็นมาส่งครูด้วย สำหรับเรื่องพาหนะนั้น ครูจะได้ขอความร่วมมือจากลุงบุญมา พ่อของสายพินเอง ลุงบุญมาเป็นคนใจดี เคยช่วยเหลือโรงเรียนของเรามาก เอาละ กลับบ้านได้”

นักเรียนทุกคนกลับบ้านด้วยความดีใจ พอถึงวันนัด ลุงบุญมา ก็ขับรถโดยสารคันใหญ่มาจอดรอที่หน้าโรงเรียน ครูวาสนา ครูพันทิพ ครูดัชนี ครูวิเชียร ครูประชา และครูใหญ่สมควร ได้มายืนรอนักเรียนแล้ว

คำผา บุญเพ็ง ทองอ่อน สีลา กำลังเดินมาอย่างรีบร้อน ในมือ มีกระติบข้าว ถุงกระดาดและร่มคันเล็ก ๆ ติดตามด้วยกลุ่มของมณีนี สากร สารภี คำกลอง สายพิน และลุนหล้า มาเป็นคนสุดท้าย นับ จำนวนทั้งหมดได้ ๕๐ คนพอดี

ครูใหญ่ไม่ได้เดินทางไปด้วย แต่ได้ให้โอวาทแก่นักเรียนก่อนเดินทาง ให้ระมัดระวังตัวและเชื่อฟังครูผู้ควบคุม พร้อมกับอวยพรให้นักเรียนเดินทางโดยปลอดภัย

เมื่อทุกคนพร้อมแล้ว ลุงบุญมาก็ขับรถออกจากโรงเรียนไปอย่างช้า ๆ

ขณะอยู่ในรถ ครูวาสนาได้เตือนให้นักเรียนระมัดระวังตัวในการโดยสารเพื่อความปลอดภัย ส่วนครูพันทิพ ครูดัชนี ครูประชา และครูวิเชียร ก็ได้ช่วยดูแลนักเรียนเช่นกัน

ไม่นานรถก็วิ่งมาถึง อำเภอศรีเมืองใหม่ ซึ่งเป็นอำเภอชายแดนด้านทิศตะวันออกของจังหวัดอุบลราชธานี มีพื้นที่บางส่วนติดกับแม่น้ำโขง รถได้วิ่งผ่านอำเภอศรีเมืองใหม่ไปเรื่อย ๆ จนถึงอำเภอโขงเจียม

มีเสียงเพลงเสียงกลอง และเสียงพูดจาปนกับเสียงหัวเราะของนักเรียนเป็นระยะ ๆ

ทันใดนั้น ทุกคนก็ต้องเงยบเสียง เมื่อครูวิเชียรบอกให้ฟังเพลงที่ดัดขึ้นจากวิทยุติดรถยนต์ของลุงบุญมา เพลงนั้นมีเนื้อร้องว่า

“น้ำแม่มูลไหลมาเนิ่นนานผ่านนครอุบลฯ หลังธาราไหลเลี้ยวปวงชน เพื่ออุบลฯเบิกบานชุ่มเย็น ผั่งแม่มูลสูงพูนดูเด่น ได้เดินเล่นแสนเพลินอารมณ์

น้ำแม่มูล สวยงามกระไร หาดวัดไต้กว้างยาว หาดทรายงาม วิวามแวววาว ที่หนุ่มสาวชอบไปเที่ยวชม พุ่มไพรวัลย์นั้นบังใบร่มขึ้นอารมณ์รับลมเย็น ๆ

เหื่อน้ำงามแก่งสะพือ สมคำคนลือว่าคือแก่งสวรรค์ โชดหินขรุขระกละกัันเป็นหลั่น สวยด้วยลำน้ำเซาะกระเซ้นซ่า ดังคล้ายดังเพลง

เทพบรรเลงเคล้าคลอลมเย็น แก่งสะพือสมชื่อเป็นเช่นเกาะแก่งแห่ง
ธารสวรรค์

น้ำแม่มูลนี้งามจับใจ ให้รักเมืองอุบลฯ ช่วยแผ่ธรรมน้อมนำใจคน
เพื่ออุบลฯอยู่เป็นสุขสันต์ ดังแม่มูลไหลมานิรันดร์ “ไม่มีวันสูญธารไมตรี”

เมื่อเสียงเพลงเจียบลอง ครูวิเชียรพูดขึ้นว่า

“เพลงที่เราได้ฟังเมื่อกี้ี้ มีเนื้อร้องเกี่ยวกับเมืองอุบลฯ ของเรา
โดยเฉพาะเป็นสัญลักษณ์ของเมืองอุบลฯ ซึ่งเป็นจังหวัดเดียวที่มีคำว่า
ราชธานีต่อท้าย เพราะเคยเป็นเมืองอาสาราชหลวงเดิม ปัจจุบันมีพื้นที่
กว้างขวางมาก ประมาณ ๒๐,๕๘๓.๘๘ ตารางกิโลเมตร มีประชากร
ทั้งจังหวัดซึ่งสำรวจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ จำนวน ๑,๕๔๒,๔๘๐ คน มี
อำเภอทั้งหมด ๑๘ อำเภอ ๓ กิ่ง (เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔) คืออำเภอ
เมืองอุบลราชธานี อำเภอกุดข้าวปุ้น อำเภอเขมราฐ อำเภอวารินชำราบ
อำเภอโขงเจียม อำเภอชานุมาน อำเภอโขงเจียม อำเภอพนา อำเภอ
บุญศรี อำเภอตระการพืชผล อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอพิบูลมังสาหาร
อำเภอเดชอุดม อำเภอนาจะหลวย อำเภอน้ำยืน อำเภอม่วงสามสิบ
อำเภอหัวตะพาน และอำเภออำนาจเจริญ มีกิ่งอำเภอ ๓ กิ่งอำเภอ
คือ กิ่งอำเภอเสนางคนิคม กิ่งอำเภอตาลสุม และกิ่งอำเภอโพธิ์ไทร”

ยังมีทันทีที่ครูวิเชียรจะบรรยายต่อ รถยนต์ก็วิ่งมาถึงหน้าที่ว่าการ
อำเภอโขงเจียม อำเภอโขงเจียม เป็นอำเภอชายแดนอีกอำเภอหนึ่ง
ตั้งอยู่ตรงข้ามกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ตรง
บริเวณที่แม่น้ำมูลไหลมาบรรจบแม่น้ำโขง

ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำนาเป็นหลัก และเนื่องจากบริเวณ

๖

ที่ตั้งอำเภอเป็นเขตที่แม่น้ำมูลและแม่น้ำโขงไหลมาบรรจบกัน ทำให้มี
ปลาชุกชุม พลเมืองบางส่วนจึงมีอาชีพทำการประมงด้วย

“แก่งตะนะ เป็นสถานที่แห่งแรกที่คณะนักเรียนจะได้ลงไปเที่ยว”

ครูวาสนาบอกให้ทุกคนได้ทราบ ขณะที่ขึ้นจากเรือขนานยนต์ที่เล่นรับส่ง
ไปมาระหว่างท่าแม่น้ำมูลทั้งสองฝั่ง รถของลุงบุญมาขึ้นจากเรือขนานยนต์
เรียบร้อยแล้ว และแล่นไปตามเส้นทางสายโขงเจียม - พิบูลมังสาหาร
ตรงไปยังแก่งตะนะอันเป็นแก่งที่สวยงามไม่แพ้แก่งสะพือ ในฤดูแล้ง
จะมองเห็นโขดหินตั้งชัน ชรุระ ระเกะระกะไปหมด มองดูสวยงาม
มีน้ำใสไหลเย็นน่าชื่นชม

หลังจากเที่ยวชมแก่ง จนเป็นที่พอใจแล้ว ครูวิเชียรก็เรียกให้
นักเรียนขึ้นรถ มุ่งหน้าไปยังสถานที่อื่นต่อไป

เขื่อนและแก่ง

“โน่นอะไรคะคุณครู” สายพินถาม

“เขื่อนสิรินธรไงล่ะ”

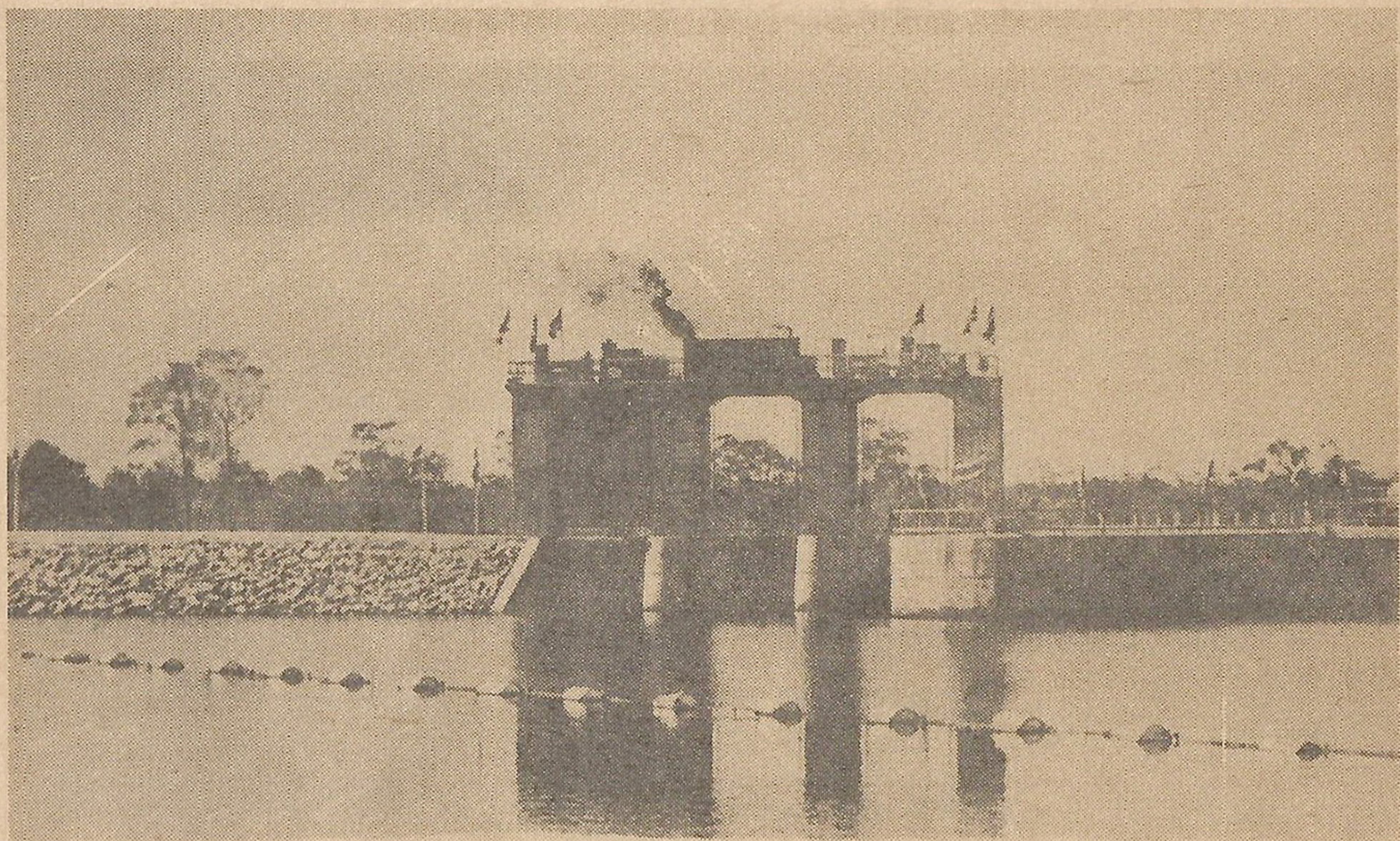
“เขื่อนสิรินธร เป็นเขื่อนที่สร้างติดกันลำโดมน้อยในท้องที่ตำบลคันไร่ อำเภอพิบูลมังสาหาร ห่างจากตัวเมืองอุบลฯ ไปประมาณ ๓๕ กิโลเมตร และห่างจากพรมแดนไทยลาวที่ด่านช่องเม็กประมาณ ๑๕ กิโลเมตร

เขื่อนนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้อัญเชิญ พระนามสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนราชสุดา มาขนานนามเขื่อนว่า **เขื่อนสิรินธร** และเสด็จมาเป็นองค์ประธานในพิธีเปิดเขื่อนเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔

เขื่อนสิรินธร เป็นเขื่อนที่เก็บกักน้ำสำหรับผลิตกระแสไฟฟ้า และใช้ในการเกษตร ทั้งยังเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลา และเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจด้วย

“เขื่อนสิรินธร เป็นเขื่อนแบบหินทิ้งมีแกนกลางเป็นดินเหนียวบดอัดทับด้วยกรวดและหินยาว ๕๔๐ เมตร กว้าง ๓ เมตรครึ่ง สูง ๔๒ เมตร” ครูวิเชียรอธิบาย

เมื่อรถจอดเรียบร้อยแล้ว ก่อนคำรู้สีกจะตื่นเต้นกว่าใคร ๆ รีบ

เขื่อนสิรินธร

กระโดดลงจากรถติดตามด้วย บุญเพ็ง สุธี คำผา ลุนห้ำ และเพื่อน ๆ
เดินชมเขื่อนกันอย่างสนใจและสนุกสนาน

ครูวาสนา ครูวิเชียร และครูประชา คอยให้คำตอบแก่นักเรียน
ตลอดเวลา ส่วนครูพันทิพ และครูดัชนีก็นั่งดูแลความปลอดภัยอย่าง
แข็งขัน เพราะเกรงว่านักเรียนจะได้รับอันตราย

เมื่อเที่ยวชมเขื่อนแล้ว รถก็วิ่งมุ่งหน้าไปยังอำเภอพิบูลมังสาหาร
ต่อไป

พอผ่านอ่างเก็บน้ำได้สักครู ครูวาสนาก็นำให้นักเรียนดูที่นาสองข้าง
ทาง ที่เขียวชอุ่ม ทำให้ลุนห้ำถามด้วยความสงสัย

“ฤดูแล้งเช่นนี้ ทำไมจึงปลูกข้าวได้ละคะคุณครู”

“ที่นาเหล่านี้ ได้นำมาจากเขื่อนสิรินธร จึงทำนาได้ตลอดปี
นาที่ทำในฤดูแล้งนี้เรียกว่า นาปรัง”

สีลาเอ่ยขึ้นว่า “ถ้าบ้านเรามีเขื่อนมาก ๆ คงจะดีนะครับ เพราะ
ที่อำเภอเราและอำเภออื่น ๆ ไม่มีเขื่อนจึงแห้งแล้งไม่ได้ทำนาปรัง”

รถวิ่งมาไม่ถึง ๒๐ นาที ก็ถึงตัวอำเภอพิบูลมังสาหาร และวิ่ง
ผ่านตลาดตรงไปยังแก่งสะพือ

“เมื่อถึงแก่งสะพือแล้ว ให้ทุกคนเที่ยวชมแก่งตามสบายและ
หาที่รับประทานอาหารได้ อาหารกลางวันที่นี่ มีไก่อ่าง ส้มตำ และอื่น ๆ
ครูก็จะคอยดูแลการรับประทานอาหารของพวกเธอด้วย คอยฟังเสียง
สัญญาณเรียกจากครูก็แล้วกัน” ครูวิเชียรยิ้มมาก่อนที่นักเรียนจะแยกย้าย
กันไป

แก่งสะพือเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่มีชื่อเสียงโด่งดังของ
จังหวัดอุบลราชธานี อยู่เหนือแก่งตะนะขึ้นไปทางต้นน้ำประมาณ ๒๐
กิโลเมตร มีความสวยงามเช่นเดียวกับแก่งตะนะ มีโขดหินระเกะระกะ
เสียงน้ำซัดสาดดังซู่ซ่ากระทบก้อนหิน ในเดือนเมษายนเป็นฤดูน้ำลด
แก่งสะพือสวยงามมากเพราะมองเห็นแก่งได้ชัดเจน

ปัจจุบันแก่งสะพือได้รับการดูแลรักษา เพื่อให้เป็นสถานที่พักผ่อน
หย่อนใจ ทุกวันจะมีผู้มาเที่ยวชมมิได้ขาด โดยเฉพาะในฤดูแล้งจะมี
มากเป็นพิเศษ ในเดือนเมษายน ราววันที่ ๑๓ - ๑๕ เป็นวันสงกรานต์
มีประชาชนไปเที่ยวกันมากมาย

ชาวอำเภอพิบูลมังสาหารเป็นคนมีอัธยาศัยดีต่อคนต่างถิ่นเช่นเดียวกับ
กับคนอำเภออื่น ๆ

เมื่อนักเรียนเที่ยวชมแก่งสะพือและรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้วจนได้เวลา ครูวิเชียรให้ลงบุญมากดเตรรตเป็นสัญญาณให้ทุกคนมารวมกัน เมื่อสำรวจครบแล้วก็พากันขึ้นรถมุ่งหน้าไปยังอำเภอเมืองอุบลฯ ทันที

สองข้างทางจะมองเห็นหมู่บ้านตั้งอยู่เป็นหย่อม ๆ ไม่ห่างกันมากนัก บางแห่งก็เป็นทุ่งนา ไร่ สวน และมีต้นไม้ขึ้นอยู่ประปราย ส่วนมากเป็นต้นไม้ขนาดเล็กเพราะต้นไม้ใหญ่ ๆ ได้ถูกตัดโค่นลงมากมาย

“ทำไมจึงไม่มีป่าและต้นไม้ใหญ่ละคะคุณครู” คำถาม

ครูประจำอธิบายว่า

“เมื่อก่อนบริเวณเหล่านี้เคยเป็นป่าที่บมีต้นไม้ใหญ่มากมาย แต่ถูกตัดโค่นลงเพื่อการค้าและขยายพื้นที่เป็นไร่นา ป่าจึงมีสภาพเท่าที่แลเห็นและถ้าหากมีการตัดไม้ทำลายป่าต่อไป จะทำให้เกิดภาวะฝนแล้ง แผ่นดินจะขาดน้ำ ขาดความชุ่มชื้น ในที่สุดก็จะกลายเป็นทะเลทราย ฉะนั้นนักเรียนทุกคนจึงควรช่วยกันรักษาป่าและปลูกป่าเพิ่มขึ้น”

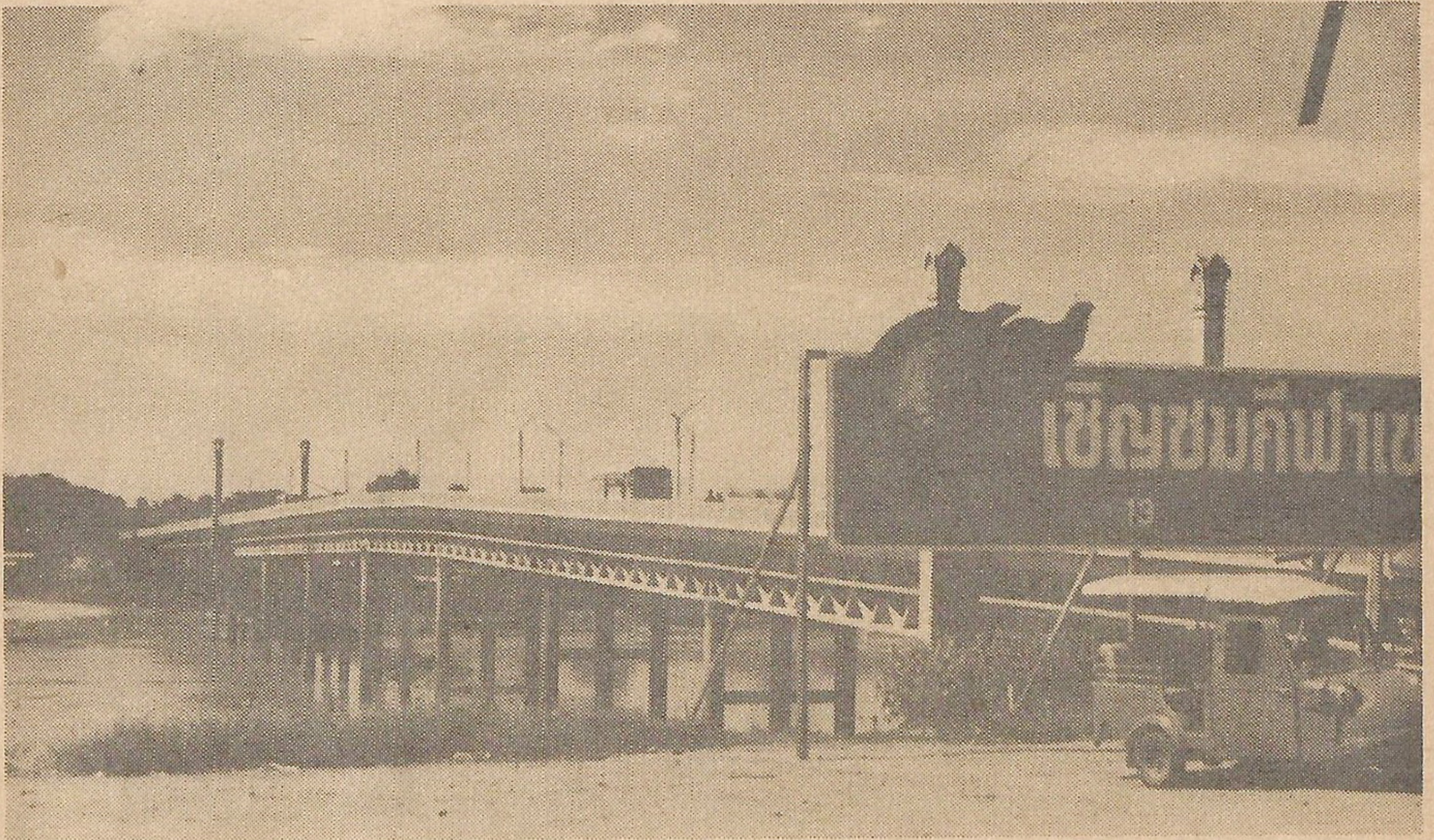
เมื่อรถแล่นถึงตลาดอำเภอวารินชำราบ ครูวาสนาได้สั่งให้
ลุงบุญมาขับรถเลี้ยวไปทางซ้ายมือ เพื่อเดินทางไปวัดหนองป่าพง อัน
เป็นวัดที่สำคัญทางฝ่ายปฏิบัติธรรม

“พวกเราต้องไปไหว้พระที่วัดหนองป่าพงกันก่อน เพื่อความ
เป็นสิริมงคล” ครูวิเชียรพูด

“วัดนี้ตั้งอยู่ที่ตำบลโนนโพน อำเภอวารินชำราบ ห่างจาก
สถานีรถไฟอุบลราชธานีไปทางทิศใต้ ตามเส้นทางวารินชำราบ - กันทรลักษณ์
ประมาณ ๖ กิโลเมตร วัดหนองป่าพงเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่เคร่งครัด
มีชาวไทยและชาวต่างชาติที่เลื่อมใสมาบวช เพื่อปฏิบัติธรรมกันมาก
ชาวบ้านก็มีความเลื่อมใสมาทำบุญกันมากมาย”

เมื่อกลับจากไหว้พระที่วัดหนองป่าพงแล้ว รถได้แล่นกลับมา
จอดที่บริเวณหน้าสถานีรถไฟอุบลราชธานี เพื่อให้นักเรียนได้เที่ยวชม
กันสักครู่จึงไปต่อ ครูวิเชียรอธิบายว่า

“ผู้โดยสารรถไฟที่มาจังหวัดอุบลราชธานี จะต้องลงที่สถานีนี้
ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอำเภอวารินชำราบ ถ้าต้องการจะเดินทางให้ถึงตัวจังหวัด
อุบลฯ จะต้องนั่งรถต่อไปอีกประมาณ ๓ กิโลเมตร โดยไปข้ามฝั่ง
แม่น้ำมูลที่สะพานเสรีประชาธิปไตย”

สะพานเสรีประชาธิปไตย

ครูวาสนาให้ลุงบุญมาขับรถข้ามสะพานเสรีประชาธิปไตย ซึ่งเป็นสะพานยาวทอดข้ามแม่น้ำมูล เชื่อมเขตอำเภอเมืองกับอำเภอวารินชำราบ สะพานนี้สร้างเสร็จเมื่อพ.ศ. ๒๔๕๓ นับว่าเป็นสะพานที่สำคัญของจังหวัดอุบลราชธานี ครูวิเชียรชี้ให้นักเรียนดูพร้อมกับอธิบาย

รถได้แล่นเลี้ยวซ้ายเข้าไปจอดในบริเวณวัดสุปฏิหาราม อันเป็นวัดที่สำคัญคู่บ้านคู่เมืองของจังหวัดอุบลราชธานี

ครูวิเชียรกล่าวต่อไปว่า “ตามประวัติศาสตร์วัดสุปฏิหาราม สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๓ สมัยพระพรหมราชวงศา (พระอุปราชกุดทอง) เป็นเจ้าเมือง มีพระอุโบสถที่ใหญ่โตสวยงามมาก ภายในพระอุโบสถ

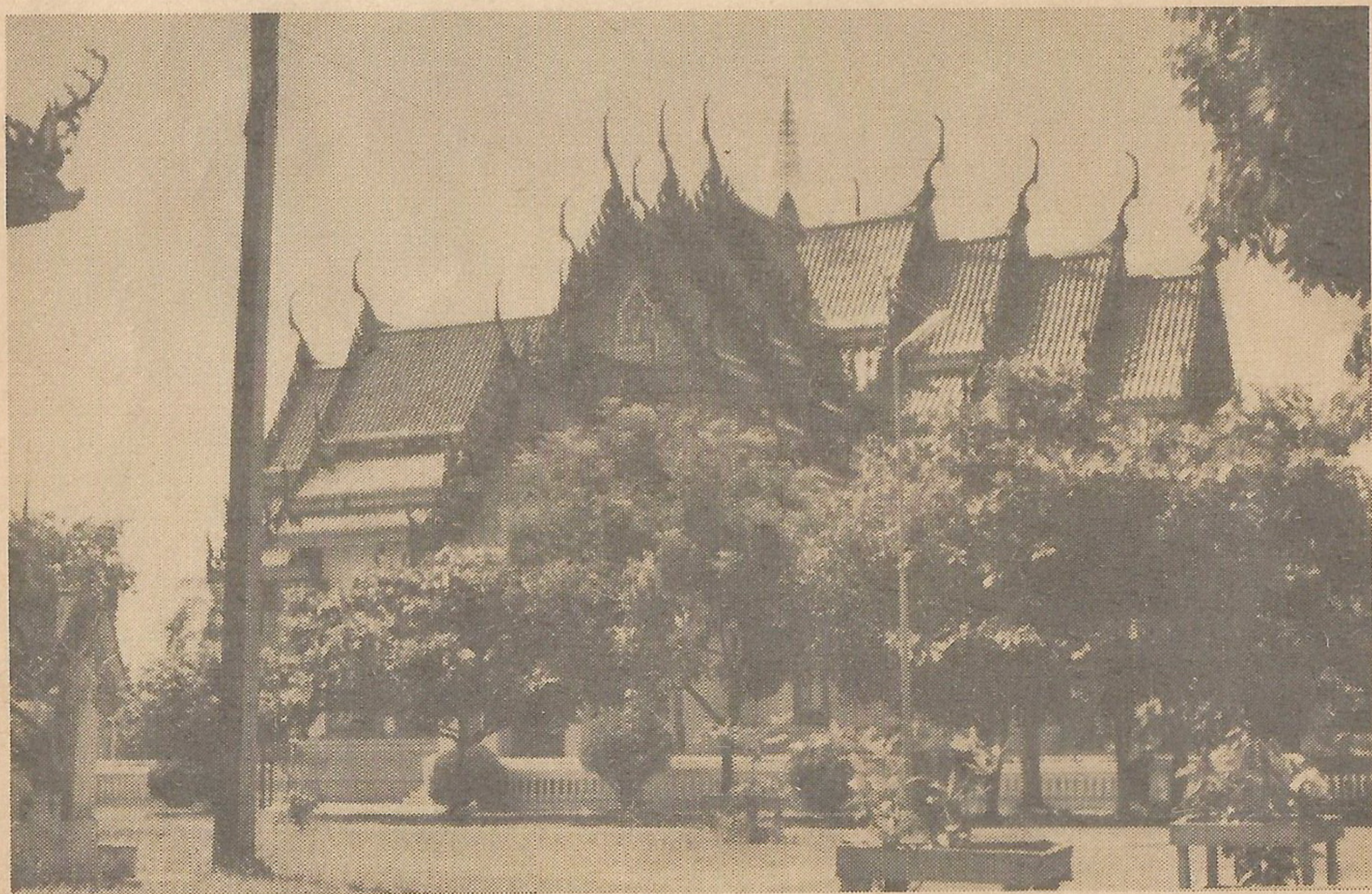
พระอุโบสถวัดสุปัฏนาราม

มีพระพุทธรูปองค์สำคัญของจังหวัดชื่อ พระสัพพัญญูเจ้า ประดิษฐาน
อยู่ มีลักษณะงดงามเท่าพระพุทธรชินราชที่จังหวัดพิษณุโลก เจ้าคุณ—
สมเด็จพะมหาวิรวงศ์ (ติสโส อ้วน) เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง สำเร็จ
เมื่อพ.ศ. ๒๔๕๕ ปัจจุบัน วัดสุปัฏนาราม มีฐานะเป็นพระอารามหลวง
ฝ่ายธรรมยุติกนิกาย เป็นสถานที่เล่าเรียนทั้งทางโลกและทางธรรม”

เมื่อครูวิเชียรอธิบายจบ นักเรียนทั้งหมดก็พากันเข้าไปไหว้พระ และเดินทางต่อไปยังวัดศรีอุบลรัตนาราม ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก

วัดศรีอุบลรัตนาราม เดิมชื่อวัดศรีทอง สร้างหลังวัดสุปฏิญนาราม ๒ ปี ได้รับพระราชทานนามว่า วัดศรีอุบลรัตนาราม เป็นพระอารามหลวง ฝ่ายธรรมยุติกนิกาย มีพระอุโบสถที่สวยงามมาก รูปแบบเช่นเดียวกับ พระอุโบสถวัดเบญจมบพิตร กรุงเทพมหานคร ภายในพระอุโบสถ ประดิษฐานพระแก้วเจ้าบุษราคัม อันเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ทำด้วย แก้วบุษราคัม

รถทัศนอาจร ได้แล่นออกจากวัดศรีอุบลรัตนารามไปทางทิศเหนือ ผ่านหน้าศาลากลางจังหวัดอุบลราชธานี แล้วไปจอดอยู่ในบริเวณ

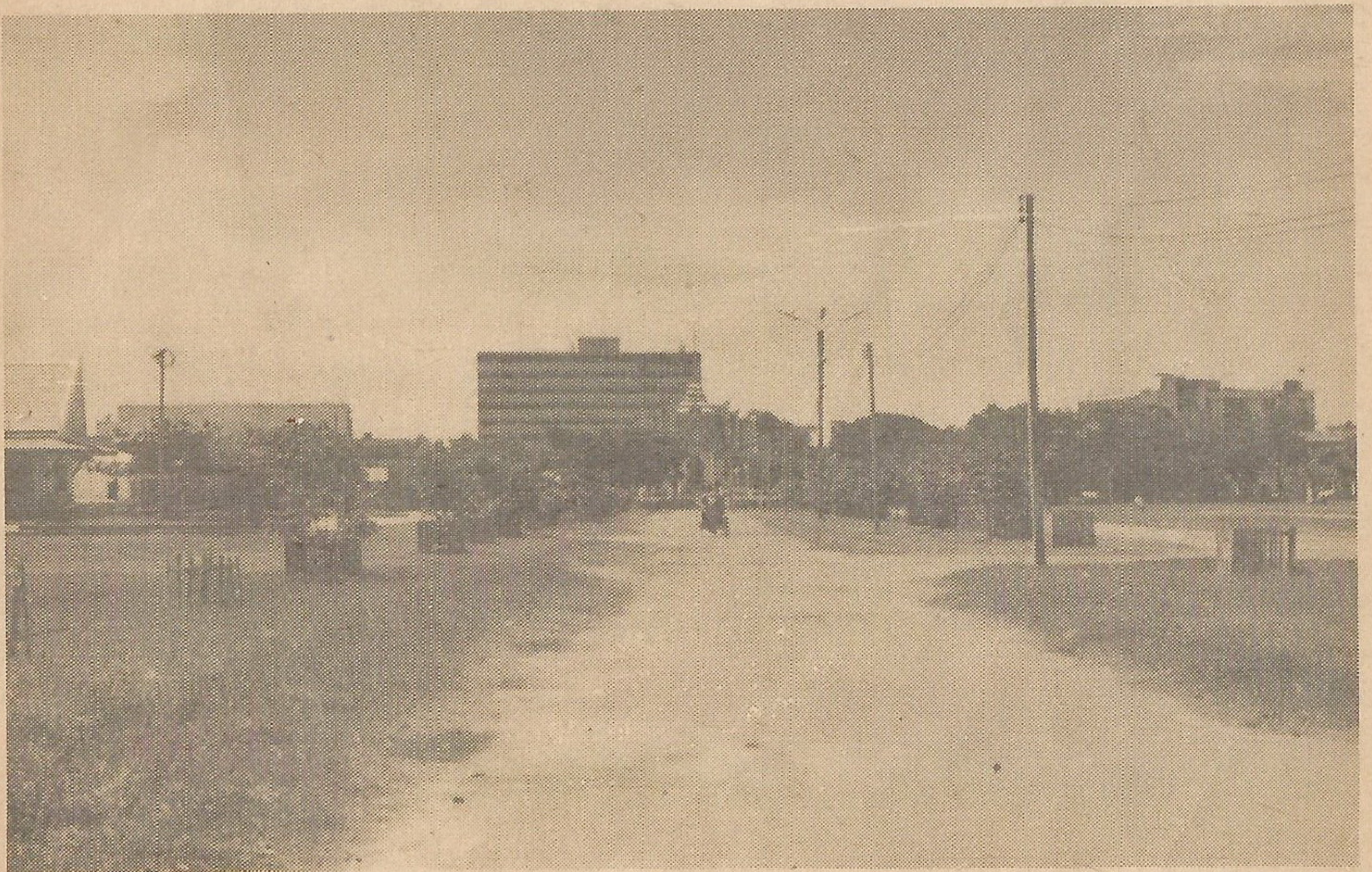

พระอุโบสถวัดศรีอุบลรัตนาราม

ทุ่งศรีเมือง อันเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และเป็นที่ประกอบพิธี
สำคัญ ๆ ของจังหวัด

ครูวาสนาได้สั่งให้นักเรียนหยุดพักรับประทานอาหารและของว่าง
ผู้ประสงค์จะเดินไปเที่ยวชมตลาดในเมืองอุบลฯ ก็ได้จัดให้เดินกันไป
เป็นหมู่ โดยมีครูเป็นผู้ติดตามไปทุกหมู่ นักเรียนจึงมีโอกาสเที่ยวชม
ตึกรามบ้านช่อง ร้านค้า โรงภาพยนตร์และสถานที่ราชการต่าง ๆ ถนน
ทุกสายเต็มไปด้วยฝูงชนเดินกันขวักไขว่ บ้านเมืองดูสะอาดเป็นระเบียบ
สวยงาม

เมื่อนักเรียนเที่ยวชมสิ่งต่าง ๆ เป็นเวลาอันสมควรแล้ว ครูวาสนา
จึงได้เรียกให้ขึ้นรถแล้วเดินทางต่อไปยังวัดทุ่งศรีเมือง ซึ่งอยู่ไม่ไกล

ทุ่งศรีเมืองจังหวัดอุบลราชธานี

จากที่นั่น ครูวาสนาได้สั่งให้นักเรียนลงจากรถด้วยความเรียบร้อยแล้ว
พูดขึ้นว่า

“ถึงวัดทุ่งศรีเมืองแล้วนักเรียน โน่น! วิหารศรีเมืองที่ใหญ่โต
ตรงข้ามนั่นคือหอไตร ใช้เป็นสถานที่เก็บคัมภีร์พระไตรปิฎกแต่โบราณ
ถัดจากนั้นไปทางทิศตะวันตกคือหอพระพุทธรูปบาทจำลอง อีกสักครู
ครูจะพาไปนมัสการ” และครูประจำได้อธิบายเสริมขึ้นว่า

“วัดทุ่งศรีเมือง สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๘๔ สมัยพระบาทสมเด็จพระปทุมราชาวงศา
(กุทอง สุวรรณภูมิ) เป็นเจ้าเมือง”

เมื่อมาถึงวัดมหานารามแล้ว ครูวาสนาได้สั่งให้นักเรียนลงจากรถ
ถอดรองเท้าเข้าไปยังวิหารพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง เพื่อกกราบไหว้
ให้เป็นสิริมงคลแก่ตน นักเรียนบางคนซื้อดอกไม้ธูปเทียนที่ทางวัดจัด
ไว้ขาย เพื่อนำไปบูชา

ครูวิเชียรอธิบายว่า “วัดมหานาราม เป็นวัดที่สำคัญวัดหนึ่ง
คือเป็นพระอารามหลวงฝ่ายมหานิกาย เดิมชื่อวัดป่าใหญ่ ตามตำนาน
เล่าว่าวัดนี้สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๓ หลังสร้างเมืองอุบลฯ ได้ ๔๑ ปี
โดยพระพรหมวรราชสุริยวงศ์ (ท้าวทิดพรหม สุวรรณภูมิ) เจ้าเมือง
คนที่ ๒ เป็นผู้สร้าง หลังจากสร้างวัดเสร็จได้ ๒ ปี พระมหाराชครู
สัทธรรมวงศา เจ้าอาวาสองค์แรก พร้อมด้วยสานุศิษย์ได้สร้างพระพุทธรูป
องค์ประธานขึ้นขนานนามว่า พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง
เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ มีอภินิหารปรากฏเป็นที่เลื่องลือเป็นที่เคารพ
นับถือของชาวอุบลฯ ทั่วไป ในวันขึ้น ๑๔ - ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ จะมีงาน
ฉลองทุกปี”

พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง

ขณะที่นักเรียนกำลังนั่งไหว้พระในวิหารนั้น ทุกคนก็มองเห็น
ต้นเทียนพรรษาสีเหลืองอร่ามดังทองคำ ตั้งเด่นอยู่หน้าแท่นบูชา แกะสลัก
เป็นลวดลายวิจิตรสวยงามยิ่งนัก

“ดูต้นเทียนนั้นสิ สวยจัง ต้นเทียนพรรษาใช้ไหมคะคุณครู”
สายพิณถาม

“ถูกแล้วสายพิณ” ครูวิเชียรตอบ

“ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จะมีประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา
ทุกปี แต่สำหรับจังหวัดอุบลราชธานี จะจัดเป็นงานใหญ่โตมาก มีวัด
ต่าง ๆ ส่งต้นเทียนเข้าประกวด ไม่ต่ำกว่า ๕๐ วัด และมีประชาชน
ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ มาเที่ยวงานนี้มาก ชาวอุบลฯ ถือว่า
งานแห่เทียนพรรษา เป็นประเพณีสำคัญของจังหวัด”

นักเรียนคนหนึ่งถามครูวิเชียรขึ้นว่า

“นอกจากประเพณีดังกล่าวแล้ว ในจังหวัดของเรายังมีประเพณี
อื่น ๆ ที่สำคัญอะไรอีกบ้าง”

ต้นเทียนพรรษาของชาวจังหวัดอุบลราชธานี

“มีนักเรียน” ครูวิเชียรตอบ

“ประเพณีที่สำคัญ ๆ เช่น ประเพณีลอยกระทง ประเพณีบุญบั้งไฟ ประเพณีแข่งเรือ ประเพณีสงกรานต์ และประเพณีบุญมหาชาติ ใกล้เคียง”

“ประเพณีและวัฒนธรรมเหล่านี้ ได้แสดงให้เห็นความเจริญทางจิตใจ ของชาวจังหวัดอุบลราชธานี และจังหวัดอื่น ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความสามัคคีรักใคร่กลมเกลียวกัน ทำให้ชาวอุบลฯ รักถิ่นกำเนิด รักเกียรติ และชื่นชมในท้องถิ่นของตน จังหวัดอุบลฯ นั้นได้ชื่อว่า เป็นเมืองแห่งนักปราชญ์ เป็นเมืองแห่งคนดี”
ครูวาสนาอธิบายเพิ่มเติม

“พวกเธอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของชาวอุบลฯ ควรจะได้มีความภาคภูมิใจ ในอดีตที่ผ่านมานับเป็นร้อย ๆ ปี จงมีความภูมิใจในความเป็นคนเมืองดอกบัว เพราะคำว่าปทุมก็ดี อุบลฯ ก็ดี แปลว่า ดอกบัว ซึ่งเป็นดอกไม้ชั้นสูง ที่คู่ควรแก่การนำไปบูชาพระ อุบลราชธานี เป็นแหล่งอารยธรรมที่แสดงให้เห็นความเจริญ ทั้งการศึกษา การศาสนา การปกครองมาช้านาน ปัจจุบันมีสถานศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรม ชั้นสูงหลายแห่ง อีกประการหนึ่ง การที่ชาวอุบลฯ ได้ชื่อว่าเป็นเมืองแห่งนักปราชญ์นั้น ก็เพราะเป็นลูกหลานแห่งนักปราชญ์นั่นเอง”

ครูวาสนาสรุปให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง และได้สังเกตเห็นนักเรียนทุกคนยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ

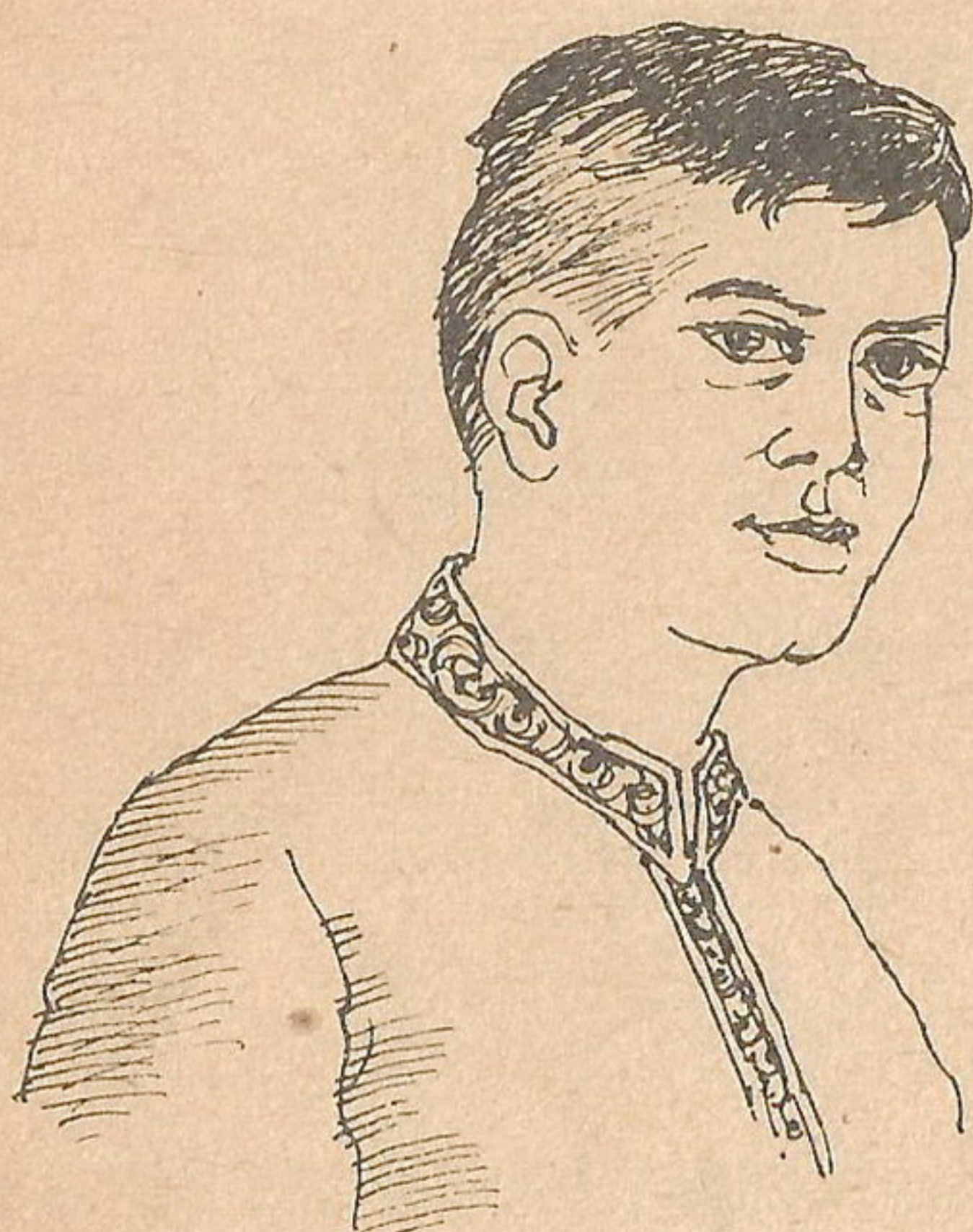
บุคคลสำคัญ

“ใครไม่รู้จักพระวอพระตา บ้าง ไหนยกมือขึ้นให้เห็นถนัด ๆ หน่อย” ครูวิเชียรเริ่มขึ้นเมื่อทุกคนขึ้นรถพร้อมแล้ว และบอกให้ลงบุญมาออกรถ

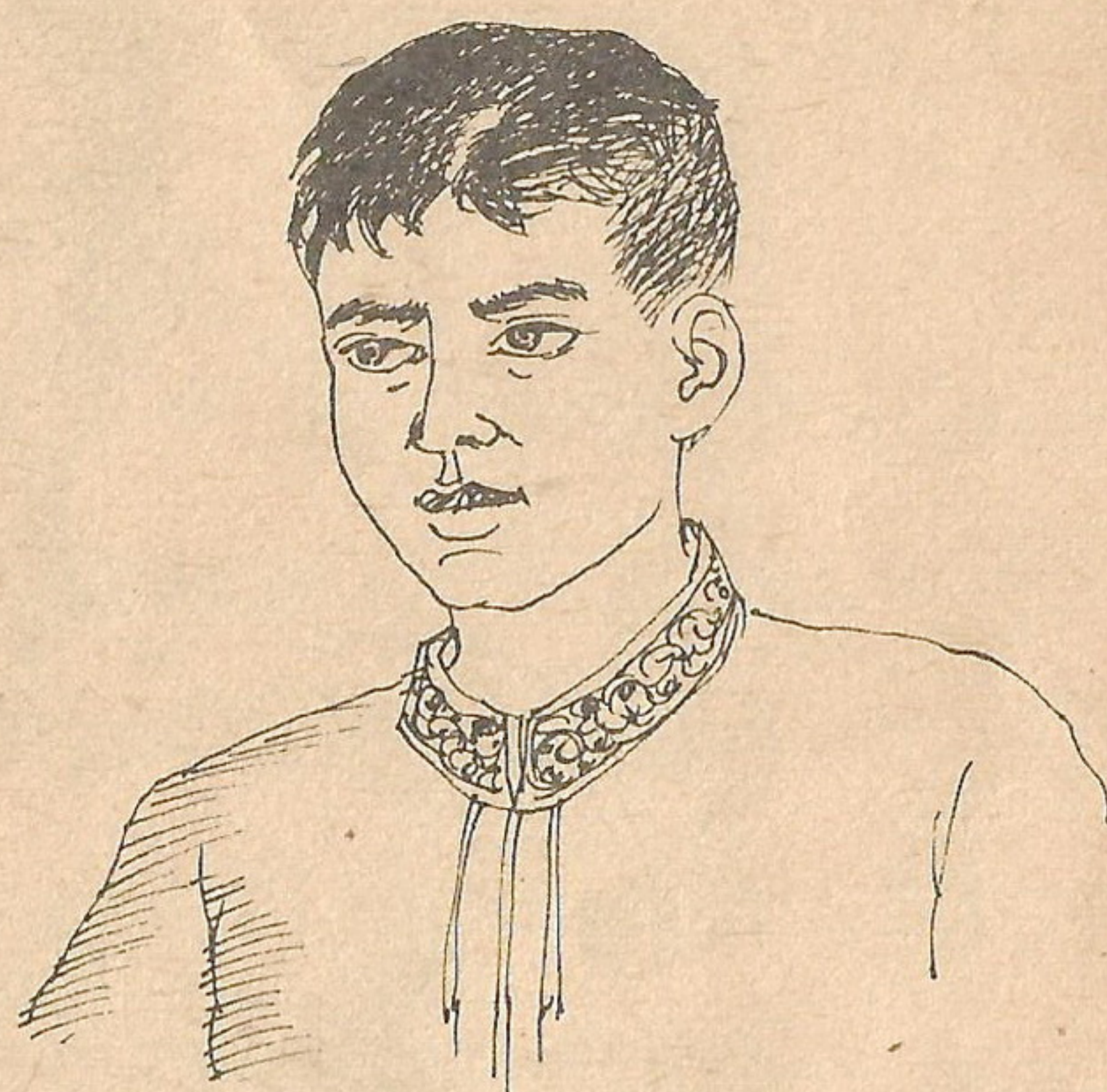
บางคนหันหน้าไปถามเพื่อนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ บางคนนั่งยิ้มแสดงว่ารู้จัก และมีหลายคนยกมือยอมรับว่าไม่รู้จัก ดังนั้นครูวิเชียรจึงอธิบายว่า

“บรรพบุรุษของชาวอุบลฯ ในอดีต ได้สร้างเกียรติประวัติและคุณงามความดี ให้เป็นที่ปรากฏแก่ลูกหลานมาแล้วเป็นเวลาช้านาน หากจะเอ่ยนามของท่านเหล่านั้น ก็มียู่หลายท่านด้วยกัน เช่น เจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ หรือติสโส อ้วน สมเด็จพระมหาวิรวงศ์หรือท่านธัมมโร พิมพ์ และพระตากับพระวรราชภักดี ก่อนอื่นเรารู้จักพระตากับพระวรราชภักดีก่อนก็แล้วกัน เพราะท่านทั้งสองนี้เรามักเรียกจนติดปากว่า พระวอ พระตา และถือว่าพระวอ พระตาเป็นบรรพบุรุษของชาวอุบลฯ ท่านเป็นผู้นำในการสร้างเมืองอุบลฯ ตามประวัติศาสตร์ กล่าวว่า พระวอ พระตา เดิมเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ชั้นเสนาบดีของพระเจ้าสิริบุญสาร แห่งกรุงศรีสัตนาคนหุต นครเวียงจันทน์ ก่อนจะมาสร้างหลักแหล่ง ตั้งเมืองอุบลฯ ได้พากันอพยพมาสร้างบ้านแปลงเมืองอยู่หลายแห่ง เช่น ที่บ้านหินโงม หนองบัวลุ่มภู อันเป็น

จังหวัดอุดรธานีในปัจจุบัน ที่บ้านดู่ บ้านแก นครจำปาศักดิ์ บ้านดอน-
มดแดง อำเภอเมืองอุบลฯ จนในที่สุดมาอยู่ที่บ้านห้วยแจระแม บ้านท้อบ่อ
เมืองอุบลฯ แล้วย้ายมาถึงริมฝั่งแม่น้ำมูลอันเป็นเมืองอุบลฯ ปัจจุบัน”

พระวอ

พระตา

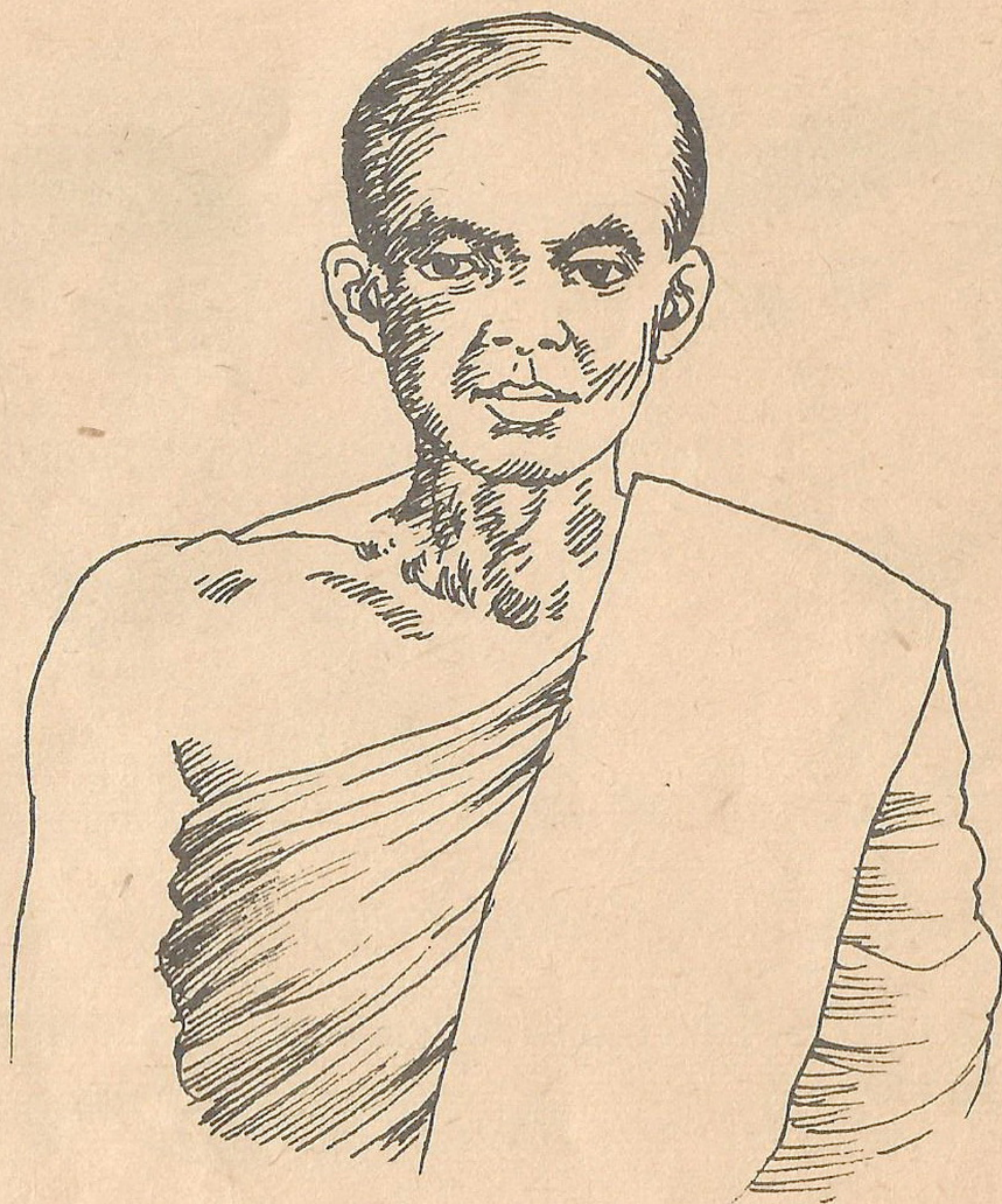
ครูวิเชียรเล่าจบแล้ว หันมาทางครูประจำชาแล้วพูดว่า

“สำหรับประวัติเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ ครูประจำชาจะ
เป็นผู้เล่าให้นักเรียนฟัง”

ครูประจำชากระแอมเสียงนิดหนึ่งก่อนขึ้นต้นด้วยเสียงอันดังว่า

“เจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันโท จันทร) ท่านผู้นี้เป็น
พระมหาเถระชั้นผู้ใหญ่ เป็นนักปราชญ์ทางศาสนา ที่สำคัญของจังหวัด
อุบลราชธานี ท่านเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิกความเจริญทางการศึกษา ทั้งทางโลก

และทางธรรมให้แก่จังหวัดอุบลราชธานี เป็นรูปแรก เป็นผู้ตั้งโรงเรียน
อุบลวิชาคมขึ้นที่วัดสุปฏิหาราม ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อมาเป็นโรงเรียน
สมเด็จ ในปัจจุบันการศึกษาของชาวจังหวัดอุบลฯ ได้ก้าวหน้าตั้งแต่ครั้งนั้น”

สมเด็จพระมหาवीรวงศ์ (ติสโส อ้วน)

“เจ้าคุณสมเด็จพระมหาवीรวงศ์ (ติสโส อ้วน) เป็นนักปราชญ์
ผู้ยิ่งใหญ่ของจังหวัดอุบลราชธานี ท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
และมีผลงานดีเด่นมากมายหลายอย่าง เป็นผู้ฟื้นฟูพัฒนาการศึกษา
ทั้งทางโลกและทางธรรมสืบต่อจากท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ ได้
อบรมสั่งสอนประชาชนให้มีความรู้ความฉลาดและตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดี
ได้แต่งหนังสือไว้หลายเรื่อง มี เรื่องหลักฐาติ ว่าด้วยการเพาะปลูก

การช่าง การซื้อขาย เรื่องแวนใจ เกี่ยวกับการหาทรัพย์ในดินสินในน้ำ เตือนเด็ก ๆ ให้ศึกษาเล่าเรียนด้วยเรื่องสอนหนุ่มน้อย เกี่ยวกับครูและได้แต่งเรื่องสอนนายนาง”

“ยังไม่จบ ยังมีเรื่องของสมเด็จพระมหาวิรวงศ์อีกองค์หนึ่ง”
ครูวิเชียรหันมาขอให้เล่าต่อเมื่อเห็นครูประจำการทำท่าจะนั่งลง ดังนั้นครูประจำจึงต้องลุกขึ้นมาเล่าต่อ

” สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ (ธัมมธโร พิมพ์) ท่านผู้นี้เป็นนักปราชญ์ทางศาสนาอีกรูปหนึ่งที่ได้สร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่จังหวัดอุบลราชธานีเป็นอันมาก เป็นผู้เอาใจใส่ สั่งสอนอบรมและฟื้นฟูการก่อสร้างถาวรวัตถุหลายอย่าง เป็นผู้เสียสละเพื่อส่วนรวมโดยแท้ ที่สำคัญที่สุด คือ ท่านได้เคยดำรงตำแหน่งเป็นผู้รักษาการสมเด็จพระสังฆราชถึง ๒ ครั้งจนถึงแก่มรณภาพ”

นักเรียนทุกคนปรบมือด้วยความชอบใจเมื่อครูประจำเล่าจบรถได้พานักเรียนผ่านไปทางโรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ สนามบินอุบลฯ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี โรงพยาบาลศรีมหาโพธิ์ และกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน

ไม่นานนักรถได้วิ่งออกจากเมืองอุบลฯ ตามเส้นทางถนนชยางกูรถึงระหว่างกิโลเมตรที่ ๓ - ๔ จะมองเห็นเจดีย์วัดหนองบัว ตั้งตระหง่านงามเด่นอยู่ทางซ้ายมือ ครูวาสนา จึงบอกให้นักเรียนยกมือไหว้ เพื่อแสดงความเคารพ

พระเจดีย์
องค์นี้ มีชื่อว่า พระ-
บรมธาตุเจดีย์มหาโพธิ์
สร้างตามแบบอย่าง
เจดีย์พุทธคยา ใน
ประเทศอินเดีย

พระบรมธาตุ
เจดีย์ศรีมหาโพธิ์
เป็นที่บรรจุพระบรม
สารีริกธาตุของ
พระพุทธเจ้า นับ
เป็นปูชนียวัตถุที่
สำคัญแห่งหนึ่ง
ของจังหวัดอุบล-
ราชธานี

พระบรมธาตุเจดีย์ศรีมหาโพธิ์

กลับบ้านฟ้าห่วน

รถวิ่งมาถึงอำเภอม่วงสามสิบ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองอุบลฯ ประมาณ ๓๐ กิโลเมตร ตลอดสองข้างทางมองเห็นไร่นาและหมู่บ้านต่าง ๆ ตั้งอยู่ไม่ห่างกันนัก

ชาวอุบลฯ นิยมปลูกบ้านเรือนอยู่กันเป็นกลุ่ม เรียกว่า “บ้าน” ชาวบ้านถือว่า การตั้งบ้านเรือนรวมกันเป็นหมู่บ้านนั้น มีความปลอดภัย และรักใคร่สามัคคีกันดี ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สะดวกในการจัดงาน และกิจกรรมต่าง ๆ เพราะชาวอุบลฯ มีนิสัยร่าเริงชอบสนุกสนานเป็นกันเอง คบง่าย ซื่อตรง รักสงบ ไม่ฟุ้งเฟ้อ การกินอยู่ ก็อยู่อย่างง่าย ๆ ตามสภาพของสังคมชาวไร่ชาวนา อาชีพหลักก็คือการทำนา เสร็จจากทำนา ก็ทำไร่ มีไร่ปอ ไร่ข้าวโพด ถั่ว แตงโม มันสำปะหลัง และอื่น ๆ นอกจากนี้ ก็มีการจับปลา จักสาน ทอผ้า ปลูกผักต่าง ๆ

รถวิ่งมาถึงพุทธอุทยานดานพระบาท และไปจอดอยู่ในบริเวณอุทยาน มองเห็นพระมงคลมิ่งเมือง พระพุทธรูปองค์สำคัญที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัดอุบลราชธานี สูงเด่นอยู่ข้างหน้า

“พระพุทธรูปองค์นี้ใหญ่โตสวยงามน่าเลื่อมใสมาก หนูไม่เคยเห็นเลย” คำก้องพูด นักเรียนหลายคนก็คิดเหมือนคำก้อง

“พวกเราไปไหว้พระกันเถิด” ครูวาสนาพูด และอธิบายให้นักเรียนฟังว่า

“พระพุทธรูปองค์นี้มีนามว่า พระมงคลมิ่งเมือง ประดิษฐานบนเนินเขาเตี้ย ๆ ที่ชื่อว่าเขาดานพระบาท ห่างจากที่ว่าการอำเภออำนาจเจริญไปทางทิศเหนือตามเส้นทางถนนชยางกูรประมาณ ๓ กิโลเมตร ต่อมาทางราชการได้เรียกชื่อบริเวณที่ตั้งพระมงคลมิ่งเมืองว่า พุทธอุทยาน แต่ก่อนมีรอยพระบาทปรากฏอยู่ แต่เดี๋ยวนี้รายนั้นได้หายไป เพราะได้

พระมงคลมิ่งเมือง

มีการสร้างพระพุทธรูปขึ้นแทน พระมงคลมิ่งเมืองเป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๑๑ เมตร สูง ๑๑.๔ เมตร วัดจากพื้นล่างถึงยอด สูง ๒๐ เมตร สร้างเสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘”

“ธรรมเนียมที่นี้รื้อนจริงนะคะ คุณครู” ทักนี้ พุดกับครูดัชนี

“ดูโน่น ลานหินสะอาดน่านั่ง ต้นไม้สูงใหญ่ให้ร่มเงาดีเหลือเกิน”
ยังมีทันที่ครูดัชนีจะพุดอะไรต่อ เสียงแตรรถก็ดังขึ้น

ทุกคนจึงรีบขึ้นรถ มุ่งหน้าตรงไปยังอำเภอเขมราฐต่อไป

รถได้วิ่งมาตามเส้นทางสายอำนาจเจริญ - เขมราฐ ผ่านทางเข้าวัดถ้ำแสงเพชร อันเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่ง แต่ลงบุญมาก็ขับรถต่อไป จนถึงทางแยกเข้าอำเภอลืออำนาจ ซึ่งเป็นอำเภอยาวแดนที่สำคัญอีกอำเภอหนึ่ง และคงวิ่งต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงอำเภอเขมราฐ

รถได้จอดที่ตลาดริมฝั่งแม่น้ำโขง เพื่อให้นักเรียนได้ซื้อของและชมทิวทัศน์สองฟากฝั่ง ต่อจากนั้นจึงมุ่งหน้าตรงไปยังบ้านปากแซง อันเป็นสถานที่ประดิษฐานพระเจ้าองค์ตื้อ พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ของจังหวัดอุบลราชธานีทันที

เมื่อนักเรียนได้ลงไปไหว้หลวงพ่องค์ตื้อแล้ว รถก็วิ่งตามเส้นทางเขมราฐ - ศรีเมืองใหม่ กลับถึงโรงเรียนบ้านฟ้าหวน ด้วยความปลอดภัย

เมื่อถึงโรงเรียนแล้วก่อนนักเรียนจะแยกย้ายกลับบ้าน ครูประจำไถ่ขึ้นว่า

“ความจริงยังมีสถานที่สำคัญ และที่ท่องเที่ยวของจังหวัดอุบลฯ อีกหลายแห่ง แต่คณะทัศนอาจรมีเวลาน้อย จึงไม่ได้ไปให้ทั่วถึง ที่ที่ควรไปอีกคือ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจหนองสามขา อำเภอหัวตะพาน สระอุบลฯ

อำเภอขุนทรุก วนอุทยานศรีมันตร อำเภอไฉน อำเภอศิลาลอย อำเภอ
ศรีเมืองใหม่ วัดพระเหลาเทพนิมิต อำเภอพนา พระเจ้าใหญ่ภูสิงห์
อำเภอกุดข้าวปุ้น วัดถ้ำเคี่ยมใต้ และภูจำปา อำเภออำนาจเจริญ ชลประทาน
บ้านหนองช้าง อำเภอเมืองอุบลฯ แหล่งประกอบอาชีพอิสระ ตาม
หมู่บ้านทั่ว ๆ ไป เช่น

การต้มเกลือสินเธาว์ที่บ้านสะพือ อำเภอตระการพืชผล การ
จับปลาน้ำจืดที่บ้านสองคอน อำเภอเขมราฐ การทอผ้าไหมที่บ้านปะอาว
อำเภอเมืองอุบลราชธานี

การทอเสื่อ ทอผ้าขาวม้า การทำหมอนลายขีด

การสานกระติบข้าว มีอยู่ทั่วไปทุกหมู่บ้าน จังหวัดอุบลฯ จึงนับว่า
เป็นจังหวัดที่สำคัญจังหวัดหนึ่ง ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำคัญ
ทั้งทางสภาพภูมิศาสตร์ ทางเศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา การศาสนา
วัฒนธรรม ประเพณี และการท่องเที่ยว

นักเรียนทุกคน ควรสนใจเรียนรู้ และรักท้องถิ่นของตนเอง”

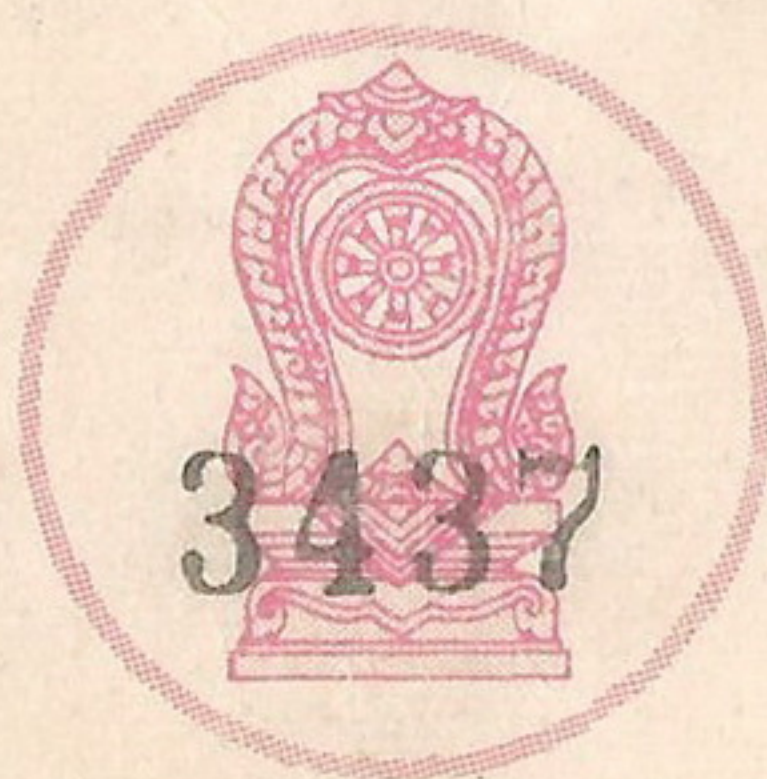
รายชื่อผู้จัดทำ

นายสุทัศน์	วันเพ็ญ
นายถาวร	สายสมุท
นายประสิทธิ์	เครือสิงห์
นายปิยะศักดิ์	เกษมศิลป์
นางสาวเพ็ญศรี	สีบภา
นายวิสุทธิ	เสริญวิชา

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ร.๙ นครราชสีมา

เลขที่

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายกำธร สติรกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

๑๕๐ : ๒๖ - ๒๗ (๑)